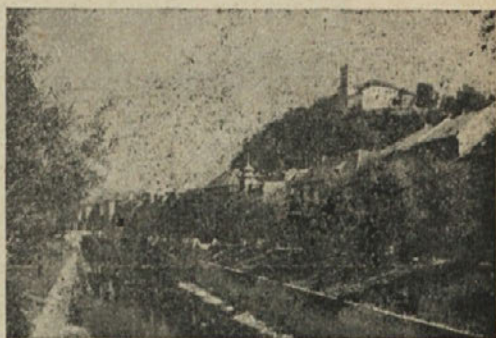
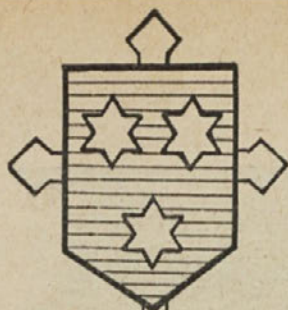

VESTNIK

LETO VIII GLASILO ŠTEV. 9
DOMOBRANCEV IN DRUGIH PROTİKOMUNISTIČNIH
BORCEV

NOTICIERO DE SAN MARTIN

Interés General Concesión 4848

Kočevski grad — jetniška celica borcev Grčarič, Turjaka in Vel. Osolnika.
Teatrsko krvava rihla nosilcev novega reda

*Ti, ki ti je dobro, spomni se, da je mnogo tvojih bratov-
soborcev, invalidov, zapuščenih po taboriščih in bolnišnicah,
ki trpe pomanjkanje in samoto. S skromnim, a velikodušnim
darom jih boš osrečil.*

Daruj v invalidski fond!

Zberi imena pomoči potrebnih in nam jih pošlji!

Tvoj neznani brat ti bo do smrti hvaležen!

Slika na naslovni strani: Ljubljana z Ljubljanico pod gradom — ponesre-
čeni pohod rdečih brigad v onih septemberskih dneh 1943

Dokler Sloven bo živ še kak',
bo živel tvoj spomin!

Slovenski šopek nesmrtnemu junaku gen. Leonu Rupniku

BIL JE VELIK SLOVENEK - GENERAL!

„PRIVADIL SEM SE, DA SVOJO OSEBO POSTAV-
LJAM POPOLNOMA V OZADJE, DA NIČESAR VEČ
NE ZAHTEVAM, PO NIČEMUR NE STREMIM IN —
DA KONČNO UMREM, KOT POSTEN ČLOVEK, KI
JE SVOJEMU NARODU PO NAJBOLJŠI MOČI IN
ZNANJU HOTEL REŠITI VSAJ OSTANEK NJEGOVE
BITNOSTI IZ TE SVETOVNE KATAKLIZME...“

Iz oporoke pokojnega generala Leona Rupnika, inspektorja slo-
venskega domobranstva, po Angležih izročenega komunistom, ki
so ga 5. septembra 1946 po strašnem mučenju, skozi grozote
komunističnih ječ, telesno in duševno uničenega, postavili pred
teatrsko sodišče, ki ga je obsodilo na smrt z ustrelnitvijo.

Ker je v zmedi časa stal z narodom, ker se je boril za
njegove pravice, ker je rešil tisoč življenj,
je moral umeti.

SLAVA MU!

V organizaciji je sila

SM R, Argentina

Vodilni slovenski možje so se dobro zavedali, da se bomo Slovenci na prostoru, na katerem prebivamo, ohranili samo, ako bomo složni, edini in silno delavni. Zato so bili v zadnjih desetih letih napravljeni silni napor, da se Slovenci na vseh področjih kar najkrepkeje med seboj povežemo in s skupnimi napori ustavimo prodiranje Nemcev, Italijanov in Ogrov na svoje ozemlje, rešimo ljudi iz rok domačih oderuhov, dvignemo ljudsko izobrazbo in vzamemo slovensko usodo v svoje lastne roke.

Ti napor, so bili kronani z velikimi uspehi. V nekaj desetletjih smo Slovenci prehodili pot, za katero so drugi narodi potrebovali stoletja. Že pred prvo svetovno vojno je imela Slovenija najmanj analifabetov v vsej Evropi, na drugi strani pa je imela relativno najvišje število zadrug, telovadnih in prosvetnih društev ter knjig in časopisov. Zato je bil slovenski narod kulturno in politično zrel narod in na vse velike dogodke vedno dobro pripravljen in je ob takih priložnostih nastopal kot en mož. Spomnimo se samo na majniško deklaracijo, na dr. Koroščevo slovensko deklaracijo, na protikomunistični odpor, ki je bil edinstven v vsej Evropi, in spomnimo se tudi na tretjemajske dogodke, pri katerih se je pokazala slovenska edinost in slovenski pogum. To so blesteči dogodki v slovenski zgodovini, dogodki, pri katerih se je pokazala velika zrelost slovenskega ljudstva in njegova povezanost s svojimi vodniki.

V čem pa tiči skrivnost slovenskih uspehov? Kako to, da smo obstali, ko so nas — majhne po številu — ogrožali in napadali ogromni in nasilni sosedje?

Za vse to se moramo zahvaliti velikim slovenskim možem, ki so nam znali prižgati pravo luč spoznanja, in pa neizmernemu številu javnih delavcev, ki so v medsebojni slogi in edinosti organizirali ves slovenski narod. *Da, organizacija in duh edinosti v tej organizaciji, sta bili tisti sili, ki sta napravili Slovenijo za trdnjavo.*

Poglejmo v leto 1941. Kaj bi bilo, ako bi Slovenci komunizma dobro ne poznali? Po zaslugi velikih vidcev — naših škofov, dr. Ušeničnika, dr. Ehrlicha, prof. Tomca in drugih, je ves naš narod temeljito poznal tega najbolj perversnega sovražnika krščanske civilizacije. Zato se je z velikim navdušenjem, v izredni disciplini in v ogromnem številu odzval povelju svojih vodnikov, da naj gre braniti slovenske svetinje, slovenska življenja, svobodo in slovensko premoženje. Naš dobro organizirani odpor je rodil velike uspehe.

Kakor že preje v zgodovini, tako se je tudi ob tej priložnosti po-

kazalo, kaj pomeni v narodnem življenju dobra organizacija in disciplina. V tisočih so hiteli fantje v Vaške straže in pozneje v domobranstvo in so dosegali zmago za zmago.

Če je kljub temu danes naša domovina v komunističnem jarmu in leži večina naših fantov in mož-domobrancev v mnogih neznanih skupnih grobovih, ni to naša krivda. Kriva sta temu samo izdaistvo zaveznikov zaradi njihovih umazanih političnih računov, in pa kajnovska in azijska narava komunizma.

Toda prišel bo dan, ko bo pravica zmagala nad krivico in bo svetloba pregnala temo. In tisti dan bo zopet zgodovinski dan za slovenski narod. Prav je, da se že danes pripravljamo za tisti veliki trenutek. Naša priprava pa mora obstajati v osebni izpopolnitvi vsakega posameznika, v njegovi duhovni rasti in pa zopet v strumni organizaciji.

V organizaciji je moč, tako je veljalo v slovenski preteklosti, velja v sedanjosti in bo tudi veljalo v bodočnosti. Kdor je torej zaveden Slovenec, naj se poveže z drugimi Slovenci. Kdor je bil protikomunistični borec, naj se poveže z ostalimi protikomunističnimi borci v mogočno organizacijo, ki bo sposobna izvršiti zgodovinsko osvobodilno nalogo, ko pride čas za to.

To jutro

France Balantič

*To jutro je polno samotnih trav
in jaz pastir sem v gori zapuščen,
kako je po bregovih mah zelen,
v lasih imam razkošje cvetnih glav*

*Vsi prsti trepetajo po piščali,
lasovi tiho božajo roke,
tako rad segel bi v globoko dno,
kjer brez glasu so bratje obležali.*

*V slovo zaklal sem svojo ovco belo,
ročil sem kri čez čelo jim vezelo,
da videli bi mojo bol v temi...*

*Spomini... Ni več bratov na krvi
in kakor v mirno žalostnih obredih,
bom vedno tožil v jutru v zvokih
belih.*

Turjak — slovenski Alcazar

Vam silni junaki,
borci
TURJAKA, GRČARIC, OSOLNIKA,

KI STE VEROVALI V PRAVICO ŽIVLJENJA,
KI STE SPOŠTOVALI SVOBODO DUHA,
KI STE UMRLI, DA BI NAROD MOGEL ŽIVETI,

VAM — HVALA!

VAM — VELIKI SINOVI DOMOVINE —

VEČEN SPOMIN!

Rdeče oblube

FR. GR., U. S. A.

Nobenemu Slovincu, pa naj bo to v svobodnem svetu ali pa v zasužnjeni domovini, ni in ne bo šlo iz spomina nesrečno leto 1943. Prvi udar in prvi polom. Rdeči sovrag je s pomočjo laških havbic in laških topničarjev pobijal in se zaganjal v dva slovenska Alkazarja, Turjak in pa Grčarice. Ne smemo in ne bomo šli nikoli preko teh dveh za našo bojno zgodovino tako bridkih in markantnih dogodkov.

I. in II. četniški bataljon sta se prve dni septembra pod poveljstvom majorja Koprivice-Boruta utrdila in nastanila v vasi Grčarice, kamor je po poročilih imel priti tudi ljubljanski odred in pa odred srpskih četnikov pod poveljstvom majorja Bjelajca. Grčariški odred je bil sestavljen iz tretjine starih izkušenih borcev, katere je vodil pokojni kapetan Emil Kranjc, poleg teh je bilo še nekaj aktivnih in rezervnih oficirjev, ki so se odredu šele pred kratkim pridružili in nekaj novih še neizkušenih borcev iz obeh legij.

Partizani so začeli z napadom na Grčarice že v zgodnjih jutranjih urah 8. septembra, to je še pred kapitulacijo Lahov. Njih koncentriranje pa se je vršilo že dva dni preje. Medtem ko o kakem Turjaku še tisti dan ni nihče nič sanjal. Kajti Turjak je oživel šele po kapitulaciji, to je 9. in 10. septembra. Na Turjaškem gradu so bile skoncentrirane vse številne posadke vaških straž iz bližnje in daljne okolice Ljubljane toda na žalost brez pravega enotnega in organiziranega poveljstva.

Ni naš namen na tem mestu popisovati potek borbe in razjasniti posamezne faze, ki so sledile, niti ni namen tega spisa iskati krivcev poraza obeh trdnjav, dasiravno je tudi ta stran nujno potrebna, da se obdela, vendar ta na drugem mestu. Namen je tu pokazati vso partizansko zvijačo, prikazati pravo lice „osvobodilne“ morilne fronte in pravo lice komunizma in njih borbo „proti okupatorju“, prikazati dalje vse oblube, na katere so še v tistih momentih naivneži verjeli in toliko zidali nanje, da so še trdni borci skušali verjeti ukanam. Prepričan sem, da kdor pozna v jedro tudi vse partizansko komunistične mahinacije, pozna in ve, da s komunizmomni bilo in ne bo nikoli mogoč kompromis. Kdor je verjel v to in delal kompromise, je drago plačal te kompromise, ali pa so zanje plačevali naši ljudje, ki so bili prevarani.

Medtem ko se je Turjaški grad polnil, je borba v Grčaricah z naglico prihajala do svojega vrhunca. Z vso srditostjo so se zaganjale Šercerjeva in Tomšičeva rdeča brigada, medtem ko je Gradnikova bila v zasedi proti Kočevski Reki. Prezaposljene so bile brigade, da bi resno mogle ovirati koncentracijo protikomunistične vojske na Turjaku. Laške granate so neusmiljeno rušile poslopja v Grčaricah, tudi

cerkvi ni bilo prizanešeno in pod temi težavnimi pogoji so neprestano rdeči glavarji pozivali na predajo in obljubljali „*položite orožje in prosti boste, da odite, kamor je komu drago, še več, garancija, da ne bo nihče klican na odgovor za svoje dosedanje udejstvovanje!*“ Kdo je verjel tem obljubam Preizkušeni borci gotovo ne. Če mso Lahi prišli na pomoč, je stanje postalo nevzdržno in neprestano so stari borci zahtevali od poveljstva, da se dovoli izpad. To dovoljenje je bilo vedno odbito s pripombo: vzdržite za vsako ceno, pomoč prihaja... Kljub ruševinam, požaru in silnim žrtvam, se boj ni končal in tudi omahovalci so bili tiho. Šele ko je topovska granata razbila bunker pri gasilnem domu, v katerem je vodil in odbijal napade Kajtimar-Milan Kranjc, je malodušje narastlo, volja do borbe je v prvi vrsti ponehala v vrstah oficirjev, razen bivših legionarjev je bilo težko koga obdržati na položaju. K. Pezdirc je prvi odšel brez dovoljenja na razgovore, za njim major K. Zadnji je prinesel novico: „Garantirajo vsem življenje in opremo vseh borcev do Sušaka, odtam pa prevoz v Italijo do Angležev.“ Tako zopet rdeče obljube. Ranjeni Borut je prepovedal vsake pregovore in zahteval nadaljevanje borbe, ki so jo stari borci itak vršili. Nekateri oficirji so bili mnenja, da se bodo partizani držali mednarodnih pravil o postopku z vojnimi ujetniki. Slabo so jih poznali, pa kako naj bi jih, so bili pač taki, ki so se pridružili borcem šele pred dnevi in komunizem v praksi sploh poznali niso.

V vsej tej kolobociji so partizani vdrli v vas in po hišah in nadaljevanje odpora je bilo nemogoče. Komandant odreda Borut se je sam ustrelil. Stari borci so skušali spremeniti zunaniost. Ujetih je bilo 160, 36 je bilo ranjencev in 10 mrtvih. Tako je padla ta trdnjava. Ujetnike je divizija Popivode odvedla v Kočevje in hitela nazaj proti Turiaku, da uniči še to, še večjo in bolj odločilno trdnjavo: v trdni veri, da je oziroma bo z zlomom Turjaka konec vsake protikomunistične vojske v Sloveniji. Medtem ko so začeli s komedijo procesa v Kočevju, katerega so opevali in iznesli pred svet, dokazujoč kako demokratski so v svojih postopkih, je nadel tudi Turiak. Odličnih borcev je padlo v roke morilcev preko 600. Barake in dom v Kočevju se je polnil z novimi jetniki. Nekatere so takoj vozili proti Jelendolu in Mozliu in jih s strelji v tilnik podirali v iame. Samozvano „partizansko sodišče“ je obsodilo na smrt 25 mož borcev iz Turjaka in Grčaric, ostali pa so javno bili obsojeni na prisilno delo, taka je bila obsodba za svet. Uporabili so vsa sredstva propagande, da so ta proces iznesli tako, kakor so si ga želeli sami.

Kliub temu, da so smrtne obsodbe že bile izrečene, kliub vsem razočaranjem, je med jetniki vstal še ta ali oni omahliivec in lahko-vernež in trdil, da se je bivša Jugoslovanska vlada v Kairu zavzela za jetnike in jih bo rešila. Take in podobne alarmantne novice so se

Zborovalci Zveznega občnega zbora v Clevelandu so soglasno izbrali in izvolili:

g. generala Ivana Prezlja za svojega častnega poveljnika
g. polkovnika Vuka Rupnika za svojega častnega predsednika.

Čestitamo!

širile, na katere so nasedali do gotove mere celo možje, kakor Tonček in Mavec. 12. oktobra 1943 je šestnajstotica iz Turjaka in Grčaric, ki so bili v smrtni celici, zapustila svojo celico s pesmijo „Hej Slovenci“ in utonila v temo za vedno.

Strniša, Vošnjak, Milanović, Šinkar, Malovrh, Marinčič, Lisac, Konečnik, Končan, Tomažič, Kijen, Stepec, Murn, Mihelič, Capuder in Habič so končali svoja junaška življenja. Še isto noč je bilo odpejanih nadaljnjih 134 borcev in pomorjenih, ne da bi bili obsojeni, koliko je bilo na tihem že do takrat pomorjenih, je težko ugotoviti, premnogi pa so sledili. Da celo taki, ki so skušali milo prositi in se jim vdinjati, da se rešijo, so prišli na isti cilj — Mozelj, taka je bila tudi usoda pokojnega poročnika Nota, ki do zadnjega ni verjel, da na komunistične obliube ni nič dati.

To so torej deistva, pa naj potem vsa rdeča propaganda sipa v svobodni svet kar hoče, pa naj Saie v svojih izmišljotinah v „Belogardizmu“ še tako zakriva, ko trdi, da je bilo vsem obsojenih na smrt samo 16. Kje pa so vsi ostali, tovariš Soje...?

Zakaj so morali umirati junaki, ki so branili svetinje našega naroda, ki so žrtvovali in bili pripravljeni žrtvovati vse, zakaj so ti neustrašeni borci bili in morali biti tako nesramno izdani in razočarani, to so vračanja, na katere je slej ko prej treba najti odgovor in ga brez olenjav, takega kakršen je, napisati na naslovno stran naše bojno zgodovinske knjige, alostno je deistvo, da je Pero Popivoda v onih dneh v Kočevju vpričo mrtvih borcev izjavil: „Turjaka 6 mesecev ne bi mogli zavzeti, če bi bila komanda složna, branitelji so bili odlični!“ Za Grčarice pa je isti izjavil: „Resnici na liubo moram priznati, da ste odlični borci, toda vodstvo ni vredno, da bi čuvalo koze. Kdor vas je poslal v Grčarice, je velik strateg-magarac!“

Soborci, prijatelji, samo ta suhi opis nas opominja, da smo dolžni zvestobo našim nadlim, da moramo svetu v vseh detailih prikazati laž rdeče bande in prikazati junake v pravi luči. Nikar ne zapravimo svetini in nikar ne utonimo v materializmu in brezdelju. Za narodne ideale smo dolžni storiti, kar je mož storiti dolžan. Vsi oni, ki Vam ni mar in ste zaspali in otoneli za vse, kar so junaki prestali in kar domovina doživlja, na vedite, da pluiete v lastno skledo in zaničujete sebe in svoj rod. Predramimo se iz spanja in razočaranih src sklenimo, da bomo poiskali krivdo velike nesreče in se iz teh napak naučili, kako se usoda naroda voditi ne more in ne sme.

Duh. svetnik Karel Škulj

zlatomašnik

V nedeljo, 28. julija, je praznoval svoj zlatomašni jubilej g. duh. svetnik Karel Škulj.

Ob tem velikem jubileju mu „Vestnik“ in Zveza protikomunističnih borcev iskreno čestitata ter se klanjata silnemu, ne-utrudnemu delu, ki ga je storil visoki slavljeneec za idejo protikomunistične borbe.

Ko se je zdelo, da so z našimi mrtvimi brati pokopali tudi vse silne žrtve, da so zagrebli resnico, ko so mnogi med nami „modro svarili“, da še ni prišel čas, da bi odkopali resnico — „prepustili času, kajti preblizu je še vse preteklo“. Ko so zadržali voljo mnogih, niso zadržali enega: g. svetnik Škulj je bil tisti, ki je udaril in razklal moro, ki je visela nad nami, kakor krivična obsodba.

„Šmartinski vestnik“ je bil predhodnik in klicar domobranskega glasila, ki je izšlo pozneje kot „Vestnik — glasilo domobrancev in drugih protikomunističnih borcev“.

Težak je bil ta začetek in delo polno ovir, toliko težje, ker so bili sodelavci redki, kakor da je komunistična tiranija in laž ubila tudi nas v tujem, svobodnem svetu.

Toda g. svetnik se ni strašil tega. Vztrajal je, delal in budil dolga leta in končno se je zganilo.

Klicar pokopane resnice, je obudil žive.

Čestitke in naša iskrena zahvala g. zlatomašnik!

Vaše ime je vklesano v marmor naših velikih borcev za pravico in svobodo domovine.

Spomini

(Nadaljevanje)

V. DOLENJC, Argentina

Kričal je nad menoj v divjem srdi, da se mu je penilo na ustih, in ko mu je zmanjkalo psovka, je zgrabil brzostrelko za cev in začel s kopitom mlatiti po meni. Padel sem, pa je kričal, da vstanem in ko sem poizkušal vstati, me je spet in spet zbil po tleh. Vsepovsod mi je polzela kri in zdelo se mi je, da meso v raztrganih kosih visi na meni. Takega so me vlekli v bunker in redek mimoidočih mi je priza-

nesel z udarcem ali brco. Še ko so druge privlekli za menoj v tisto ozko temnico, so se znašali nad menoj. S pištolo, s pasom in zaponko, z bikovko in kopitam, kakor da bi tekmovali, kdo je silnejši; strašna je bila tista noč.

In ko se je zganilo jutro v beli dan, so prihajali novi, z novimi udarci. Kar podajali so nas drug drugemu. Kadar pa se jim je zahotelo posebne zabave, so poklicali dva izmed jetnikov ven na dvorišče in tam sta se morala pretepati sama, drug drugega. Okoli stoječi pa so se krohotali in priganjali z biči.

Dvakrat so me poklicali v tisto krvavo areno.

Prvič so mi določili nekega fanta iz Golice v Selški dolini. Precej dobro me je prijemal, pa vendar, tisti udarci z roko so božali, ker so bili udarci sotrpina-soborca.

V drugo pa so mi postavili nasproti Rutar Jakoba po domače Burjovcev iz Puštala.

Prvi bi moral udariti on. Dvignil je roko in se lahko dotaknil mojega lica. „Tovarišice“ so kar zacepetale nad tako predrznostjo. Navalili so nanj in ga zbili po tleh. Ko se je spet dvignil, bi moral udariti jaz. Če bi zahtevali, da naj samega sebe bijem, bi jih lažje ubogal. To pobalinsko početje mi je pognalo kri v glavo. Približal sem se Jakobu prav do obraza in mu obrisal krvavo lice; in že so padali udarci — od vseh strani — koliko in kam, nisem štel. Ko so oni jenjali, so spet zahtevali, da se bijeva še sama. Te igre jim nisma ustregla, pa so se ponovno znesli nad nama. To se je ponovilo še enkrat, ko pa so le uvideli najino trmo, so naju komaj živa pognali nazaj v bunker. Ko pa so se zaprla vrata za nama, sva se objela kot brata in v Jakobovih velikih, udratih očeh sem videl toliko sreče. Tudi mene je zajelo neko notranje zadovoljstvo in namesto smrti sem si zaželel življenje.

Ko pa sem spoznal, da je življenje daleč, tam nekje zunaj, tu v tej tesnobi pa se nam reži smrt s počasnim mučenjem, me je postalo groza. Široko odprte oči, so se uprle v vrata, da bi se nikoli več ne odprla, da bi nikoli več ne videl onih divjih, sadistične zlobe režečih obrazov. Smrt bi bila edina rešitev. Potem ne bo več teh ostrih udarcev in krivične obsodbe.

Začel sem misliti, kako in kaj bi napravil, da bi me čim preje ubili, ob enem pa sem se pogovoril z Bogom in Ga vroče prosil, da me reši teh muk.

Minil je torek, tisti grozni dan, ki ga ne bom nikoli pozabil. Naj omenim samo še nekaj fantov, kateri mi tako močno živijo v spominu iz tega dne.

Kdo iz Škofje Loke in okolice in tja iz obeh dolin ni poznal Zalogarjeva dva iz Dolenje vasi v Selški dolini! Karel in Rudi! Močna,

zastavna fanta, vesela in nasmejana, kot večna vasovalca. Marsikatero dekliško oko, se je s hrepenenjem ozrlo z njima.

V bunkerju sta stala skupaj, prav ob vratih, kakor da bi hotela s svojimi močnimi telesi braniti nas manjše. Še ganila nista, ko so ju pretepali. Videl sem, ko je partizan udaril Rudija z bikovko po glavi. Kri se mu je pocedila po čelu in nosu, preko ust in brade ter lila po bluzi in hlačah, pa še trenil ni. V njegovem odločnem, neustranjenem pogledu je bil prezir partizanski korajži nad zvezanimi jetniki.

Rudi je bil domobranski poveljnik postojanke v Goričanah. Njegov brat Karel pa je bil pomočnik brzostrelca v škofjeloški postojanki. Ker sta odklanjala komunistični red, ker sta branila domove nezaščitenih, sta morala skozi strašne muke v smrt. Kakor da bi bila brezžutna za vse, sta zrla preko podivjanih vojakov, ki so se zaletavali vanju s kopiti in jermeni. Še ko sta se zrušila pod silo udarcev ni bilo glasu skozi stisnjene ustnice.

Da ne pozabimo

Leta 1941:

15. septembra začetek peseljevanja kmečkega prebivalstva iz obmejnega pasu Štajerske in Koroške v Srbijo in na Hrvaško.

Leta 1942:

V noči 16. in 17. septembra nad 500 partizanov napada postojanko Dobrč, Rezuljak, Begunje, Šelsček. Sovražnik odbit z velikimi izgubami.

Dne 17. septembra je „štajerski bataljon“ zažgal v Goričanih skladišče in zaplenil mnogo nakradenega blaga. Odred istega bataliona z jurišem napade hrvaške partizane, ki so v zasedi čakali nanj pri Gracarjevemu turnu nad Šent Jernejem. Na bojišču sta obležala dva mrtva Kordonača, dva pa sta bila ujeta.

Dne 28. septembra ustanovljena Vaška straža v Bizoviku.

Leta 1943:

Dne 8. septembra kapitulacija Italije.

Dne 9. septembra napad na četniško postojanko Grčarice.

Od 13. do 21. septembra boji na Turjaku.

Leta 1944:

V septembru pade postojanka Črni vrh.

Začetkom septembra udor v Loški potok do Snežnika. Konec rdeče republike. Zaplenjeno 17 voz naropanega in po zaveznikih partizanom navoženega blaga.

Dne 10. sept. odbit napad proletovske brigade na postojanko Horjul.

Dne 26. septembra ponosredeni sovražni napad na Štampetov most. Zajeta dva partizana.

Objava

Na Kočevskem procesu oktobra 1943 je pokojni žandarmerijski poročnik Marijan Strniša, rojen v Št. Petru pri Zidanem mostu, podpisal pred partizanskim sodiščem sledečo izjavo:

„Podpisani javno obžalujem svojo zmoto in delovanje proti OF in KPJ, ki je edina prava fronta narodne volje zastopana od ljudskih mas. Priznam svojo krivdo navedeno v obtožnici in prosim milostne sodbe.

Kočevje, 27. septembra 1943.

Eastnoročni podpis“

Gornja izjava je bila razmnožena in iz propagandnih ciljev raztrošena v onih dneh po Sloveniji, preovsem pa med ujetniki v Kočevju. Pokojni Strniša je pod prisego rotli sojetnika A. S., da pojasni gornjo izjavo in za vsako ceno pomaga, da bo slovenskemu narodu in vsem borcem znano, zakaj in pod kakimi pogoji je bila podpisana ta izjava.

Pokojni je pod prisego izjavil, da so ga mučili vse dni in mu dajali častno obljubo, da ne bodo ustrelili nobenega jetnika, samo če podpisane diktirano izjavo.

„Da rešim soborce gotovo smrti, sem podpisal izjavo,“ tako je rotli pokojni. Naročil je soborce in sojetniku:

„Ti mi bodi porok in pojasni narodu in svetu resnico, povej, da sem živel in umrl kot idealist, opert me pred narodom in svetom madoza, s katerim sem „RESIL“ soborce.“

12. oktobra, dan pred usmrčitvijo je imenovani pisal svoji založenki:

„Draga, to pismo je pisano par ur pred odhodom v večnost. Pred satansko zapeljivim svetom bom ubit kakor izdajalec. Pod SILO RAZMER SEM MORAL PODPISATI izjavo, ali vedi, da Te ljubim kot ideal svoje mladosti, ne sramuj se priznati, da si me ljubila, bodi ponosna in zvesta svoji obljudi kot jaz tebi onkraj groba. Prilagam Tvoj dragi spomin, križec na verižici z račko. — Tvoj Marijan“

Gornje pismo in ponovno opravičilo je po nemški ofenzivi bilo prineseno v Ljubljano po osebi, katere imena zaradi varnosti ne moremo objaviti.

IZ ZVEZNIH ODBOROV

ZBOROVANJE ZVEZE PROTIKOMUNISTIČNIH BORCEV

Slovenski protikomunistični borec so se zbrali 14. julija 1957 v Clevelandu na svojo javno manifestacijo: Potrditi tesno in nesobično prijateljstvo, nadaljevati borbo z dosegljivi-

mi močmi in sredstvi. To so bili cilji tega zborovanja.

Da boj proti brezbožnemu komunizmu ni končan in ga je treba nadaljevati tam, kjer so ga naši junaki bili prisiljeni končati.

Brez dvoma je ta zbor jasno in

glasno povedal in dokazal, da se borci niso utopili v velikem tujem svetu, nego da so ostali zvesti svojim soborcem idealistom in vsem idealom, za katere smo prelivali kri in izgubili toliko cvetov našega naroda. Veselo je bilo razpoloženje navzočih zborovalcev. Zvoki naših bojnih pesmi in koračnic so ponesli duha nazaj v preteklost, v dobo borbe in trpljenja. Spomini so povandrali nazaj k našim junakom in mučencem, ki so za svobodo naše domovine dali vse — svoja življenja. V duhu smo poiskali one, ki so v tej borbi izgubili svoje zdravje in se danes s težavo prerivajo skozi življenje. Vsem tem smo povedali in zagotovili, da ne bodo nikoli pozabljeni in osamljeni. Zamanj se trudijo doma nosilci novega reda in sluge internacionalnega rdečega barbarstva, da zatro vsako iskro upanja svobode, da zabrišejo vse zločine in grozodejstva, da skušajo spraviti v pozabo vse nesreče, v katere so pahnili naš narod. Ne bo jim uspelo, kajti protikomunistični slovenski borci v svobodnem svetu so združeni in enotni in so pripravljeni storiti vse, da zločine in zločince prikažejo v pravi luči in vsej njihovi grozoti. Potruditi se hočejo, da bo svobodni svet spoznal komunistični pohod, spoznal vsa sredstva, ki jih za dosego svojih ciljev uporablja in spoznal še specialno prvaka komunistične hierarhije „Broza“ in njegove oprode. Iztrgati hočemo iz njihovih obrazov krinke, pod katere skušajo skriti svoja zločinstva. Vse prevare in ukane, da se skrijejo za kulise socializma ali narodnega komunizma, jim ne bodo pomagale in jih rešile gotovega pogina. Seme mrtvih junakov in njihova

nedolžna kri bo obrodila sad, bo rodila svobodo, ki bo sodila vse vaše početje — zločinci!

Taki so bili sklepi zborovalcev, borcev zbranih iz Clevelanda in ostalih krajev v USA in Canade, taki so bili odzivi tudi tistih, ki se osebno niso mogli radi daljav tega zbora udeležiti, pa so se odzvali pismeno

Zborovalci so enoglasno izvolili oziroma izbrali g. Ivana Prezlja za svojega častnega poveljnika, in g. Vuka Rupnika za svojega častnega predsednika in dalje izvolili naslednji odbor: F. Grum, predsednik; Alojzij Jakoš, podpredsednik; S. K., tajnik; Albin Bizilj, blagajnik; Zdravko Novak, referent za tisk. Poleg teh tvorijo osrednji odbor še predsedniki krajevnih odborov Zveze, ki so načelniki posameznih sekcij in kontrolni organi in ti so: Vuk Rupnik, Ivan Korošec, Franjo Mejač, Ludvik Kolman, Ivan Hočevnar, Florjan Slak, Viktor Vrečar, Alojz Rigler, Ivan Rupnik, Vinko Levstik in Rado Slanc.

Zbrani borci vabimo vse protikomunistične borce, da se pridružite Zvezi vsi, kjerkoli živite. Temeljni kamen je položen, da se zgradi mogočna vsenarodna protikomunistična zgradba, ki bo trajen spomenik našim padlim in svetu dokaz, da se je naš mali narod znal boriti za svojo svobodo in da je isti rdečo kugo spoznal takoj, ko je nastopila. Pozdravljamo vse one borce in odbore, ki se zaradi daljav niste mogli udeležiti naše javne manifestacije, pozdravljamo in vas rotnimo, da ne stojite ob strani. Povežimo se vsi v iskrenem prijateljstvu, brez sebičnosti. „...Strnimo se v enoto, kamenito gmoto, sovrag ob njej razbil si bo glavo!“

Krka — skrivnostni tolmun naše Dolenjske — nema priča silnih junaštev
pobitih sinov

*Oni, ki jim izkazujemo le skromno pozornost, so nam
darovali svoje zdravje in srečo — naši invalidi. Se jih kdaj
spomniš?*

V tiskovni sklad je daroval:
G. Stane Šušteršič 10 albumov domo-
branskih plošč.

G. J. S-č je daroval 5 dolarjev za
maše za pokojne borce Grčaric.

V invalidski fond so darovali:
Clevelandski odbor 100 dolarjev, g.
dr. Miha Mejač 15 dolarjev.

Vsem iskrena zahvala!

IZ UREDNIŠTVA IN UPRAVE:

Članke, slike in prispevke za „Vestnik“ pošiljajte na zveznega tiskov-
nega referenta: g. Zdravko Novak, 18406 Neff. Rd., Cleveland, Ohio, ali
pa na glavno tajništvo Zveze: A. Bizilj, 586 N. Plymouth Ave, Rochester,
New York. Iz krajev izven USA in Kanade pa pošiljajte direktno na upravo
lista.

Naročnikom iz Buenos Airesa in okolice sporočamo, da morejo porav-
nati naročnino za „Vestnik“ tudi v Dušnopastirski pisarni na Ramón R.
Falconu 4158, Bs. Aires.

Tako smo peli v onih dneh...

MI SLOVENSKI SMO VOJAKI

Mi slovenski smo vojaki,
do neba kipi naš glas;
strumni naši so koraki,
kliče nas usodni čas.
Kaj nam mar je smrt,
da je le sovrag naš strt!
Za slovensko domačijo,
za naš dragi dom in rod.

Za slovensko domačijo
stopamo v potrebni boj;
bratje naši še trpijo,
v boj za nje, mi vsi takoj!
Vsi na plan, na plan,
bratje, velik naš bo dan.
Za slovensko domačijo...

Domovina, mati mila,
glej srce gori, plamti;
črna zdi se manj gomila,
le da svobodna si Ti.
Tvoja sveta tla
vneto branimo jih zla.
Za slovensko domačijo...

Skupaj bratje misli ene,
narod je slovenski klen;
naše vrste so jeklene,
kdor ni z nami, je zgubljen.
Brušen že je meč,
kliče glas grmeč, svareč:
Za slovensko domačijo...

List „Vestnik“ izhaja mesečno. Urejuje ga uredniški odbor Zveze bivših slovenskih protikomunističnih borcev. — Letna naročnina znaša za: Argentino 35 pesov (posamezna številka 3 pese), USA in Kanado 2 dolarja. Za ostale dežele, tej valuti primerno. — Za uredništvo in upravo: K. Škulj, calle San Martín 20, Gral. San Martín FNGBM, in I. Korošec, calle 1, Nº 510, Berazategui FNGR, prov. Buenos Aires, Argentina.

Tiska Talleres gráficos Salguero, Salguero 1506, Buenos Aires, Argentina